

3 Δεκεμβρίου: Παγκόσμια Ημέρα Ατόμων με Αναπηρία.

όλοι διαφορετικοί
όλοι ίσοι

«...όλοι μοναδικοί, ...όλοι ίσοι»

Τα άτομα με αναπηρία δεν ζητάνε να γίνει η ζωή τους ευκολότερη.

Ζητάνε να γίνει ίση με όλων των υπολοίπων. Η καθημερινή ισότητα αφορά την αμεροληψία, τη δικαιοσύνη και τα δικαιώματα στο σπίτι, στο σχολείο, στην εργασία και στις κοινότητές μας.

Τα άτομα με αναπηρία αντιμετωπίζουν εμπόδια στην καθημερινή ζωή.

«Η ομοιότητα περνάει πάντα απαρατήρητη. Η διαφορετικότητα είναι που σοκάρει». (απόσπασμα από το Δημοτικό Σχολείο Εξωμβούργου Τήνου)

Υπάρχουν δυο είδη ανθρώπων στον κόσμο μας. Εμείς και οι «άλλοι», οι «διαφορετικοί». Άνθρωποι με ανάγκες, με ελλείψεις. Κάποιοι όμως από εμάς, έχουν κάνει τρόπο ζωής το να βρίσκονται κοντά τους. Και δε θα το μάθεις ποτέ. Δε το λένε. Άνθρωποι σαν εσένα κι εμένα. Καθημερινοί.

Η διαφορετικότητα τελικά είναι αυτή που κάνει τη ζωή μας ξεχωριστή. Σκεφτείτε ένα κόσμο που όλοι θα είμαστε πανομοιότυποι. Τότε όλοι θα έμοιαζαν εξωτερικά κι όλα θα ήταν μονότονα. Τι το ενδιαφέρον θα υπήρχε σε μια ζωή όπου όλα θα ήταν όμοια; Κανένας δε θα μπορούσε να προσφέρει κάτι παραπάνω και κανένας δε θα μπορούσε να αφήσει το δικό του προσωπικό στίγμα.

Όλοι είμαστε διαφορετικοί. Ο κάθε άνθρωπος έχει το δικό του DNA, το δικό του δαχτυλικό αποτύπωμα, τη δική του ξεχωριστή προσωπικότητα και μικρές διαφορετικές λεπτομέρειες που κάνουν ακόμα και τους πανομοιότυπους διδύμους να διαφέρουν. Με την πρώτη ματιά τα στοιχεία της εμφάνισης μας, μας κάνουν διαφορετικούς. Κι αυτή η διαφορετικότητα μας συνοδεύει σε όλη μας τη ζωή, όσο κι αν ορισμένες φορές οι συγκυρίες μας κάνουν να θέλουμε να την κρύψουμε ή ακόμα και να την εξαφανίσουμε.

Όλοι έχουμε βιώσει ρατσιστική συμπεριφορά. Είτε επειδή έχουμε παραπάνω κιλά, είτε επειδή φοράμε γυαλιά, είτε επειδή είμαστε πολύ κοντοί ή πολύ ψηλοί. Το σίγουρο είναι ένα. Ότι σε κανένα δεν άρεσε αυτό. Πόσες φορές σε τέτοιες περιπτώσεις έχουμε σκεφτεί «Μα γιατί δεν μπορώ να είμαι σαν τους άλλους; Γιατί πρέπει να ξεχωρίζω;» Μάλλον κάπως έτσι να σκέφτεται κι ένας άνθρωπος με αναπηρία.

Τι είναι αυτό που μας κάνει να φοβόμαστε το διαφορετικό; Τι είναι αυτό που μας παγώνει στο θέαμα ενός ατόμου με ειδικές ανάγκες;

Οι περισσότεροι άνθρωποι λυτούνται, κάποιοι κοροϊδεύουν, μη μπορώντας να αντιληφθούν την κατάσταση και κάποιοι απλά νιώθουν άσχημα. Το μοναδικό, που θα πρέπει να κάνουμε είναι να σκεφτούμε. Να σκεφτεί ο καθένας από μας τι μπορεί να κάνει για να βοηθήσει. Στο κάτω- κάτω όλοι υστερούμε σε κάποιους τομείς. Κανείς δεν μπορεί να κάνει τα πάντα τέλεια. Δεν υπάρχει τίποτα το μεμπτό στο να ζητάμε βοήθεια και φυσικά δεν υπάρχει ωραιότερο συναίσθημα απ' το να δίνεις όταν σου ζητηθεί.

Μπορώ κι εγώ να ...

περπατώ

διαβάζω

ζωγραφίζω

εργάζομαι

επικοινωνώ

αγαπώ

Χαϊδά Αθανασία

Κοινωνική Λειτουργός